

Arrest

nr. 77 478 van 19 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, komen op 22 september 2002 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 23 september 2002.

Op 10 december 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 december 2004 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

Verzoekers vertrekken in 2003 naar Nederland van waaruit zij op 18 januari 2005 overgedragen worden aan de Belgische autoriteiten.

Op 18 januari 2005 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 19 januari 2005 dienen verzoekers opnieuw een asielaanvraag in.

Op 14 februari 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 23 februari 2005 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. De uitvoeringstermijn van deze bevelen wordt verschillende keren verlengd, de laatste maal tot 2 oktober 2006.

Op 14 maart 2006 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van het toen geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om medische redenen.

Op 23 oktober 2006 dienen verzoekers een derde asielaanvraag in.

Op 23 januari 2007 worden deze aanvragen ontvankelijk verklaard en doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 17 december 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 28 januari 2008 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2008 met nrs. 8561 en 8562 worden aan verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 26 maart 2008 worden ten opzichte van verzoekers opnieuw bevelen genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 1 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 10 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 september 2008 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2008 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en worden verzoekers in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 24 oktober 2001 geeft de arts-adviseur haar advies inzake de gezondheidstoestand van verzoekster.

Op 26 oktober 2011 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.09.2008 werd ingediend door:

S., S. A. (...) geboren te R., op (...),
Ook gekend als S., A. M. en als A., M. S.
S., N. F. (...) geboren te A., op (...)
Ook gekend als F., N. S.

+kinderen

(...)

Nationaliteit: Irak

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 23.10.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-adviseur van 24.10.2011 (zie gesloten omslag) blijkt "geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor betrokkene's leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening laaf niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Irak."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

(...)

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

2. Over de rechtspleging

In punt 4. van het verzoekschrift geven verzoekers te kennen dat zij een synthesesmemorie moeten kunnen neerleggen.

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene proceduristukken. In het procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van een synthesesmemorie. Derhalve moesten verzoekers niet in de gelegenheid worden gesteld om dit stuk in te dienen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Overwegende dat de verzoekers een eerste middel nemen van de schending van art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, alsook van het principe van goed bestuur, van artikelen 62 en 9ter van de wet van 15.12.1980 en van het principe van goed bestuur en van art 3 van het EVRM.

Dat elk bestuurlijke daad gestaafd moet worden.

Dat deze staving bovendien adequaat en relevant moet zijn.

Dat dit hier niet het geval is.

Eerste tak

Overwegende dat de tegenpartij de aanvraag afwijst omdat de neergelegde medische stukken te oud zijn en dat ze dus de gezondheidstoestand van de verzoekster en de huidige behandeling nog niet kent. Dat ter staving van de aanvraag, medische attesten en documenten van maart 2008, maart 2010 en juli 2011 gestuurd werden.

Dat de aanvraag van verblijfsvergunning voor de verzoeker toch ontvankelijk verklaard werd.

Dat de tegenpartij dus beschouwd heeft dat de (identiteits- en medische) neergelegde documenten voldeden op de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Dat ze dus niet kan beschouwen dat dezelfde documenten ontoereikend zijn om de grond van deze aanvraag te verwerken.

Dat ook de datum van de aanvraagindiening en de datum waarop de tegenpartij het dossier van de verzoekster bestudeerd heeft, in rekening genomen moeten worden.

Dat de verzoekers zo hun aanvraag van verblijfs toestemming in september 2008 ingediend hebben terwijl de tegenpartij het dossier gestuurd heeft aan haar arts en de bestreden beslissing in oktober 2011 genomen heeft.

Dat de tegenpartij, na een vertraging van meer dan 2 jaar in de behandeling van de aanvraag van verblijfsvergunning, niet kan beschouwen dat deze te oud is terwijl de tegenpartij zelfde oorsprong is van dit gebrek.

Dat aan de andere kant, al achtte de arts van de Dienst voor Vreemdelingenzaken, gezien de medische documenten, geen nauwkeurig te kunnen uiten op een eventueel risico op vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer van de verzoekster naar Irak, moest hij bijkomende documenten en informatie vragen.

Dat dit initiatief in gelijkaardig dossier genomen werd (dossier B. nr 6481773).

Dat de verzoekster de redenen waarom Dr G., met onbekende specialiteit, in dit geval niet achtte zo te handelen voor de verzoekster.

Dat de tegenpartij de aanvraag ambtshalve ongegrond verklaard heeft wegens gebrek aan medische documenten zonder een bijsturing van de aanvraag voorafgaandelijk te vragen, en derhalve het principe van goed bestuur niet in acht genomen heeft.

Dal de beschikkingen en principes bedoeld in onderhavig door de tegenpartij geschonden werden, daar deze een tegenstrijdig standpunt genomen heeft enerzijds: "het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige psychiatrische en/of orthopedische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst" en anderzijds "derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Irak".

Dat de verzoekers immers niet zien hoe de tegenpartij een standpunt kon hebben op een eventueel risico op schending van art 3 EVRM bij terugkeer naar het herkomstland terwijl zij acht dat het dossier ontoereikend is om de mogelijke behandeling en correcte zorgen in IRAK te kunnen onderzoeken.

Dat het middel gegrond is.

Tweede tak: het attest van mevrouw D.

Overwegende dat de tegenpartij haar bestreden beslissing baseert op het advies van haar arts die beweert dat het laatste medische stuk van de verzoekers uit 20 juli 2011 dateert, en meent dat dit document niet acht genomen kan worden daar dit niet door een geneesheer maar door een therapeut ondertekend wordt.

Dat het neerleggen van een medisch attest van een huisarts en/of specialist door de wetgever vereist wordt enkel voor de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Dat bij ontvankelijkheid van het dossier de aanvrager dit kan vervolledigen met elk medisch stuk voor zover dit stuk betrekking heeft op medische problemen.

Dat de wetgever niet verbiedt dit dossier te vervolledigen met een attest van een therapeut, die bovendien deel uitmaakt van een erkende en door het Waals Gewest gesubsidieerde dienst voor geestelijke gezondheid.

Dat de tegenpartij of haar arts dit document niet kon nalaten en des te meer omdat het uit juli 2011 dateert en dat hierin bevestigd wordt dat "Mevrouw F. een ernstige depressieve toestand vertoont, met vermogensstoornissen. Deze toestand resulteert uit haar traumatisch leven in Irak... voornaamste symptomen zijn: prikkelbaarheid, slaaploosheid, hoofdpijn".

Dat "samen met lumbale hyperlordose en vlaksyndroom die leiden tot pijn... de fysiotherapiebehandeling kan haar pijn slechts tijdig en gedeeltelijk verlichten maar er is geen lange termijn genezing".

Dat op gedragsvlak stellen wij vast dat ze sociaal achterblijft alsook apragmatisme, ernstige vermoeidheid die zich uit door wenen, schreeuwen, ... en zelfs zelfmoordneigingen.

Dat haar therapeut besluit dat haar onzekere toestand haar gezondheid verergert en de familiale sfeer in het gedrang brengt.

Dat uit dit attest blijken toch nauwkeurig de orthopedische en psychologische problemen van de verzoekster.

Dat de tegenpartij dus geen onontvankelijkheidsgrond kon gebruiken om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Dat de tegenpartij geen geldig reden naar voren brengt om dit medische stuk af te wijzen,

Dat het middel in dit tak gegrond is.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers de schending aanvoeren van het beginsel van goed bestuur maar dat ze niet verduidelijken om welk beginsel het gaat, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

De verwerende partij verwijst naar de tekst van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet en meent dat daaruit kan afgeleid worden dat de bewijslast bij de aanvrager ligt. De verwerende partij verwijst in dit verband tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en stelt dat uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de verwerende partij de plicht zou hebben om de aanvrager aan te sporen zijn dossier te actualiseren. Verzoekers kritiek is volgens de verwerende partij onontvankelijk bij gebreke aan een geschonden geacht beginsel van behoorlijk bestuur, minstens ongegrond.

De verwerende partij wijst erop dat er in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet pas sprake is van een bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst vanuit medisch oogpunt, indien de vreemdeling aantoont dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze een welomschreven reëel risico inhoudt. Volgens de verwerende partij tonen verzoekers dit niet aan, bij gebreke van duidelijke identificatie van een actuele aandoening, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing.

Inzake het therapeutisch verslag van 20 juli 2011 verwijst de verwerende partij naar de overwegingen dienaangaande in het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin wordt gesteld dat dit getuigschrift strikt genomen geen medisch getuigschrift betreft omdat het niet is opgesteld en niet ondertekend door een arts, zodat het niet verder in overweging wordt genomen. De verwerende partij vervolgt dat een therapeutisch verslag een nuttige aanvulling kan zijn voor een medisch dossier, dat kadert binnen het begrip “alle nuttige informatie” zoals omschreven in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is volgens de verwerende partij echter niet van die aard dat het een medisch getuigschrift kan vervangen, zodat de ambtenaar-geneesheer terecht concludeerde dat de laatste medische attesten dateren van maart 2010. Het is volgens de verwerende partij derhalve niet kennelijk onredelijk te motiveren dat, bij gebreke aan aanvullende medische getuigschriften met betrekking tot de evolutie, opvolging en behandeling of met betrekking tot de precieze aard van een eventueel noodzakelijke behandeling, een duidelijke identificatie van een actuele ernstige aandoening niet kan worden gemaakt.

Ten slotte merkt de verwerende partij op dat waar verzoekers een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) suggereren, nalaten dit onderdeel van het middel verder te ontwikkelen.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond om een verblijfsvergunning toe te kennen op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke

gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

3.3.3. In een eerste onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat de neergelegde medische attesten volstonden voor de ontvankelijkheid van de aanvraag, zodat er niet kan worden gesteld dat deze nu plots niet meer voldoen voor de gegrondheid van de aanvraag. Ook dienen de datum van de aanvraag, september 2008, en de datum van de beslissing, oktober 2011, in overweging te worden genomen. Verzoekers menen dat nu niet kan worden geoordeeld dat de informatie van verzoekers gedateerd is omdat de verwerende partij zelf aan de basis ligt van de vertraging van meer dan twee jaar. Verzoekers menen dat de verwerende partij in dit geval bijkomende documenten en informatie moest opvragen en dat dit in andere gevallen wel wordt gedaan, zodat het principe van goed bestuur niet in acht werd genomen. Verzoekers menen tevens dat de motieven een tegenstrijdigheid bevatten: enerzijds wordt er vermeld dat het niet mogelijk is om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst, anderzijds wordt gesteld dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Irak. Verzoekers verduidelijken dat zij niet inzien hoe de verwerende partij een standpunt kan hebben inzake een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het herkomstland terwijl zij meent dat het dossier ontoereikend is om de mogelijke behandeling en de correcte zorgen in Irak te kunnen onderzoeken.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer, na een onderzoek van de medische attesten die door verzoekers bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf gemachtigd te worden, werden gevoegd, tot de vaststelling kwam dat deze attesten niet toelaten de actuele ernstige psychiatrische aandoening te identificeren en de actuele noodzaak van een medische behandeling te bevestigen noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Tevens oordeelde de ambtenaar-geneesheer dat de andere klacht van verzoekster geen ernstige, levensbedreigende aandoening is met een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat de door verzoekster aangebrachte attesten dan ook niet toelieten de actuele aanwezigheid van een risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besloot op basis van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft.

Het onderzoek van het ene medisch attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag en het onderzoek van de na de ontvankelijkheid ingediende medische attesten houden geen enkele “verplichting” in om de aanvraag gegrond te verklaren. Het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag en naar de gegrondheid ervan, zijn twee verschillende procedures. Pas in de gegrondheidsfase geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies en hij is hierbij niet gebonden door het feit dat een ambtenaar die geen geneesheer is, de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard. Het is niet kennelijk onredelijk om te concluderen dat een attest dat aanleiding gaf tot de ontvankelijkheid van de aanvraag, later geen aanleiding geeft tot de gegrondheid ervan. Het gegeven dat de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk werd verklaard, laat niet toe te besluiten dat verzoekers erop mochten vertrouwen dat deze aanvraag niet ten gronde zou worden afgewezen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris

bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat wanneer het bestuur vaststelt dat de aanvraag van een vreemdeling om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, niet onderbouwd is met bewijskrachtige stukken, het de aanvrager hiervan – voorafgaand aan het nemen van een beslissing – op de hoogte dient te stellen of dient uit te nodigen om hieromtrent zijn mening te geven. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvrager zelf bij zijn aanvraag alle nuttige inlichtingen overmaakt aangaande zijn ziekte en de mogelijkheid en toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst. Dit brengt ook mee dat verzoekers, indien zij in de loop van de procedure over recentere medische attesten beschikten, zij deze dienden over te maken aan de verwerende partij zodat deze er bij het nemen van de bestreden beslissing rekening mee kon en diende te houden. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet voorziet niet dat het bestuur een aanvraag die overeenkomstig deze wetsbepaling wordt ingediend, moet onderbouwen. Deze verplichting berust bij de aanvragers zelf. Het komt bijgevolg aan verzoekers zelf toe om hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, te onderbouwen met bewijskrachtige stukken. De omstandigheid dat in een ander dossier wel bijkomende inlichtingen werden opgevraagd, is niet van aard aan te tonen dat dit een verplichting zou zijn van het bestuur. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat hun dossier gelijkaardig is met het andere dossier waarnaar zij verwijzen. De schending van de zorgvuldigheidsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet verduidelijken waarin de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Precies omdat er onvoldoende gegevens beschikbaar zijn om de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen of de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst, wordt geconcludeerd dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Irak. De ontoereikendheid van de ter beschikking gestelde medische informatie leidt ertoe dat niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een risico in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er kan niet worden aangenomen dat dit een tegenstrijdigheid uitmaakt.

Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zou zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.4. In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers aan dat, eens de aanvraag ontvankelijk werd verklaard op grond van de ingediende medische attesten, het dossier kan worden vervolledigd met elk medisch stuk dat betrekking heeft op het medisch probleem. Het document van de therapeut kon dus niet zomaar opzij worden geschoven zonder geldige reden.

Verzoekers hebben op 2 augustus 2011 een “*attestation*” voorgelegd van 20 juli 2011 uitgaande van M.-C. D., “*Thérapeute systémique*” van Tramétis asbl “*Service de Santé Mentale en subventionné par la Région wallone*”. Uit dit attest blijkt niet dat deze therapeut een arts is.

In het advies van de arts-adviseur van 24 oktober 2011, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat over dit attest het volgende gesteld wordt:

“Strikt genomen betreft dit geen medisch getuigschrift/verslag cfr. Het betreffende getuigschrift is niet opgesteld en niet ondertekend door een arts; dit getuigschrift wordt inhoudelijk dan ook niet verder in overweging genomen bij het opstellen van dit medisch advies.”

Verzoekers kunnen bijgevolg niet worden gevolgd waar zij menen dat er geen geldige reden naar voor wordt gebracht om dit stuk af te wijzen. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet verbiedt inderdaad niet het dossier te vervolledigen met attesten die niet afkomstig zijn van een arts, maar het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een attest dat niet uitgaat van een arts niet in overweging wordt genomen bij het opstellen van een medisch advies door de ambtenaar-geneesheer. Vervolgens heeft de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer gebruikt en ernaar verwezen om te oordelen dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of dat niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar ze gewoonlijk verblijft. De uiteenzetting van verzoekers toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond in het tweede onderdeel van het enig middel.

3.3.5. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 van het EVRM maar laten na om op concrete wijze uiteen te zetten in welk opzicht de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

3.3.6. Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET